

Sygnatura akt III C 622/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 maja 2023 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sebastian Otto

po rozpoznaniu 26 maja 2023 r. w S.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. Z. (1)

przeciwko Gmina M. S.

przy udziałem interwenienta ubocznego (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. odstępuje od obciążania powoda kosztami poniesionymi przez pozwaną i interwenienta ubocznego.

Sygn. akt III C 622/21

UZASADNIENIE

wyroku z 26.05.2023r.

R. Z. (1) wniósł o zasądzenie od Gminy M. S. kwoty 14 500 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 lipca 2020 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód podniósł, że 30 lipca 2018 r., około godziny 17:40 w S., jadąc rowerem ulicą (...) od strony al. (...), przed skrzyżowaniem z al. (...), najechał na ubytek na drodze. Spadł z roweru i uderzył głową o asfalt. W wyniku wypadku powód doznał obrażeń głowy, a także uszkodzenia odcinka szyjnego kręgosłupa i kończyny górnej prawej. Powstały otarcia na czole i nasadzie nosa, obrzęk powieki górnej prawej, a także rana na ramieniu prawym. Powód był niezdolny do pracy przez okres dwóch miesięcy. Przez okres wielu miesięcy po wypadku powód nie mógł normalnie funkcjonować, w codziennej egzystencji pomagała mu siostra. Do chwili obecnej odczuwa bóle głowy. Powyższe, w ocenie powoda, uzasadnia przyznanie mu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 10 000 złotych.

Nadto na skutek wypadku powód poniósł szkodę w postaci utraconego zarobku w kwocie 4 500 złotych. W dniu 14 czerwca 2018 r. zawarł z T. P. umowę o dzieło. Termin odbioru dzieła wyznaczono na 14 sierpnia 2018 r. i 24 sierpnia 2018 r. Z powodu stanu zdrowia wywołanego wypadkiem, powód dzieła nie wykonał.

Pozwana Gmina S. skierowała powoda do ubezpieczyciela, a ubezpieczyciel pismem z dnia 19 marca 2021 r. odmówił przyjęcia odpowiedzialności za szkodę i wypłaty odszkodowania.

Powód domaga się zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia następnego po upływie 7 – dniowego terminu do zapłaty zakreślonego w wezwaniu do zapłaty z dnia 20 lipca 2020 r.

Postanowieniem z dnia 1 lipca 2021 r. Sąd zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości.

Gmina M. S. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Nadto wniosła o zawiadomienie o toczącym się postępowaniu (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. w trybie przepisu art. 84 par. 1 k.p.c., z którą pozwana łączy umowa odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z posiadanym mieniem.

Pozwana zaprzeczyła zasadności żądania pozwu tak co do zasady jak i co do wysokości, podnosząc, że żądanie pozwu nie zostało wykazane. Powód zgłosił roszczenie po upływie dwóch lat od zdarzenia i tym samym nie jest możliwe ustalenie, jaki był stan nawierzchni w dacie wypadku.

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zgłosiła interwencję uboczną po stronie pozwanej Gminy M. S. i wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Ubezpieczyciel przyznał, że prowadził postępowanie likwidacyjne na skutek zgłoszenia przez powoda wypadku, któremu uległ w dniu 30 lipca 2018 r. Odmówił przyjęcia odpowiedzialności za szkodę, ponieważ powód nie wykazał istnienia okoliczności faktycznych, które pozwoliłyby na przypisanie odpowiedzialności za szkodę Gminie M. S..

Pismem z dnia 21 października 2022 r. powód rozszerzył powództwo i wniosł o zasądzenie od pozwanej Gminy M. S. kwoty 24 500 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 lipca 2020 r. do dnia zapłaty oraz o ustalenie odpowiedzialności Gminy M. S. za skutki i szkody mogące powstać w przyszłości na skutek wypadku z dnia 30 lipca 2018 r.

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. podtrzymały dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Ustalenia faktyczne:

W dniu 14 czerwca 2018 r. zawarł z T. P. umowę o dzieło. Termin odbioru dzieła wyznaczono na 14 sierpnia 2018 r. i 24 sierpnia 2018 r.

Za wykonanie dzieła powód miał otrzymać wynagrodzenie w kwocie 4 500 złotych.

Z powodu stanu zdrowia wywołanego wypadkiem, powód dzieła nie wykonał.

Dowód:

- umowa o dzieło k. 27,

- zeznania świadka T. P. k. 95.

30 lipca 2018 r., około godziny 17:40 w S., powód, jadąc rowerem ulicą (...) od strony al. (...), przed skrzyżowaniem z al. (...), najechał na ubytek na drodze. Doszło do przełamania roweru na dwie części – pękło połączenie kierownicy w widelcem, powód spadł z roweru i uderzył głową o asfalt.

Powód poruszał się rowerem używanym, około 10 – letnim, marki ROMET, ORION.

W tym czasie nie padało i była dobra widoczność. Masa ciała uniemożliwia powodowi poruszanie się z większą prędkością.

Dowód:

- oświadczenie P. O. k. 12,
- oświadczenie W. W. k. 13,
- zdjęcia powierzchni jezdni k. 14 – 18,
- zeznania świadka P. O. k. 94,
- zeznania powoda w charakterze strony k. 108.

Powód z reguły kupował rowery używane, tzw. składaki, czyli rowery zbudowane z części pochodzących z innych rowerów.

Z uwagi na masę ciała powód nie poruszał się z dużą prędkością.

Dowód:

- zeznania świadka T. Z. k. 95,
- zeznania powoda w charakterze strony k. 108.

Po wypadku u powoda stwierdzono uraz głowy i odcinka szyjnego oraz kończyny górnej prawej, otarcia na czole i nasadzie nosa, obrzęk powieki górnej prawej, a także rana na ramieniu prawym.

Stwierdzono, że powód nie wymaga leczenia ani obserwacji w oddziale chirurgicznym.

Z uwagi na stwierdzenie w badaniu TK kręgosłupa podejrzenia zmiany pourazowej, skierowano powoda do oddziału ortopedii z podejrzeniem zmiany pourazowej w obrębie odcinka szyjnego kręgosłupa.

Na Izbie Przyjęć Ortopedycznej (...) Publicznego Szpitala (...) PUM w S. stwierdzono: odcinek C lekko bolesny przy palpacji, ruchomość ograniczona bólowo, objaw szczytowy ujemny. Siła mięśniowa prawidłowa, niesymetryczna, unerwienie i unaczynienie prawidłowe. Zalecono: utrzymanie miękkiego kołnierza ortopedycznego przez okres 2 tygodni, kontrolę w poradni ortopedycznej za 2 tygodnie, oszczędzający tryb życia, doraźnie leczenie przeciwbólowe i przeciwzapalne.

Dowód:

- zdjęcie k. 19,
- karta informacyjna izby przyjęć k. 20,
- wynik badania TK głowy k. 22,
- wynik badania TK kręgosłupa k. 23,
- karta informacyjna izby przyjęć k. 21,
- zeznania świadka T. Z. k. 95,
- zeznania powoda w charakterze strony k. 108.

Powód był niezdolny do pracy w okresie od 4 sierpnia 2018 r. do 19 sierpnia 2018 r., od 20 sierpnia 2018 r. do 31 sierpnia 2018 r., 1 listopada 2018 r. do 30 listopada 2018 r.

Wymagał pomocy przy robieniu zakupów. Odczuwał bóle głowy i szyi.

Dowód:

- druki (...) k. 24 – 26,
- zeznania świadka T. Z. k. 95,
- zeznania świadka W. W. k. 94,
- zeznania powoda w charakterze strony k. 108.

Pismem z dnia 20 lipca 2020 r. powód wezwał Gminę M. S., jako zarządcę drogi, na której doszło do wypadku, do zapłaty kwoty 4 500 złotych tytułem naprawienia szkody oraz kwoty 1 000 złotych za krzywdę doznana na skutek wypadku z dnia 30 lipca 2018 r. , w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

Pismo doręczono Gminie M. S. w dniu 21 lipca 2020 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 20.07.2020 r. wraz z załącznikiem k. 28 - 29,
- potwierdzenie nadania k. 23,
- wydruk ze strony operatora pocztowego k. 31 – 32.

Gmina M. S. zwróciła się do pełnomocnika powoda o uzupełnienie wniosku z dnia 20 lipca 2020 r. poprzez wskazanie konkretnego miejsca wypadku, co można uczynić na odrębnym szkicu sytuacyjnym (mapce), bądź te złożyć zdjęcia z miejsca zdarzenia z zaznaczonym miejscem wypadku. W przypadku istnienia możliwości potwierdzenia wypadku przez naocznych świadków, należy uzupełnić wniosek o oświadczenia świadków.

Powód uzupełnił wniosek w sposób wskazany w piśmie z dnia 28 lipca 2020 r.

Dowód:

- pismo z dnia 28.07.2020 r. k. 33,
- pismo z dnia 09.12.2020 r. z załącznikami k. 34 – 36.

Gmina M. S. zgłosiła wypadek (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., z którym to podmiotem łączyła ją umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z posiadaniem przez gminę mieniem.

Gmina M. S. poinformowała ubezpieczyciela, że według zgłoszenia wypadku, jego przyczyną był ubytek w powierzchni jezdni. Gmina nie może potwierdzić okoliczności i przyczyn wypadku, ponieważ zdarzenie, które miało miejsce 30 lipca 2018 r., zostało zgłoszone 20 lipca 2020 r. Do zgłoszenia nie zostały wezwane służby miejskie. Rowerzysta nie wykonał zdjęć uszkodzonej nawierzchni. Wskazał na wydruku z Mapy G.(data zdjęcia lipiec 2017 r.), zaznaczając krawężnik.

Dowód:

- pismo z dnia 31.12.2020 r. k. 38,
- pismo z dnia 07.04.2021 r. z załącznikami k. 92- 93
- polisa nr (...) k. 56 – 63.

Decyzją z dnia 19 marca 2021 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. odmówiła przyjęcia odpowiedzialności za szkodę i wypłaty świadczenia z tytułu utraconego zarobku i zadośćuczynienia, wskazując na brak podstaw do ustalenia, że Gmina M. S. ponosi odpowiedzialność za wypadek. Z załączonej dokumentacji fotograficznej wynika, że nierówność nawierzchni jezdni bezpośrednio przylega do krawężnika oddzielającego ciąg jezdni od chodnika. Zgodnie z treścią przepisu art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, kierujący pojazdem, w tym również rowerzysta, obowiązany jest jechać możliwie blisko prawe krawędzi, jednak w sposób umożliwiający swobodne omijanie, np. przeszkód. Poszkodowany był zobowiązany do zachowania szczególnej ostrożności podczas jazdy rowerem, w tym do omijania wszelkich przeszkód. Zgodnie z załączonymi zdjęciami, stan nawierzchni jezdni, który był przeznaczony do właściwego poruszania się przez uczestników ruchu drogowego, znajduje się w poprawnym stanie technicznym.

Dowód:

- pismo z dnia 14.01.2021 r. k. 39,
- pismo z dnia 18.01.2021 r. k. 41 – 41,
- pismo z dnia 27.01.2021 r. k. 42,
- decyzja z dnia 19.03.2021 r. k. 44 – 45, k. 91.

Powód ma nadwagę.

Na skutek wypadku powód doznał urazu w obrębie odcinka szyjnego kręgosłupa – smagniecie biczem”, które predysponuje do ograniczeń ruchomości w obrębie szyi. Uraz ten skutkował wystąpieniem stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15%, zgodnie z punktem 89 a załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym i długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania.

Ograniczenia ruchomości kręgosłupa w odcinku szyjnym mogą znacznie utrudniać codzienne funkcjonowanie w życiu codziennym i pracy.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii narządu ruchu R. Z. (2) k. 144 – 145.

Powód poruszał się od strony Al. (...), nierówność nawierzchni asfaltowej, na której doszło do wypadku, znajduje się ok. 0,15 m od krawężnika, co może świadczyć o nieprawidłowej taktyce jazdy rowerzysty.

Na to, że doszło do upadku rowerzysty złożyły się dwa czynniki w następujących proporcjach:

- stan techniczny i wiek roweru w zestawieniu z masą ciała rowerzysty (80%),
- błędna taktyka jazdy rowerzysty przy krawężniku bez należytej obserwacji podłoża (20%).

Wjechanie w nierówność powierzchni drogi było impulsem krytycznym skutkującym pęknięciem osłabionego węzła mocowania ramy z widelcem przednim. Do rozpadu roweru na dwie części doszło do wjechania na niewielką nierówność o łagodnym zboczu. Opis zdarzenia przez powoda „leciałem w dół.. rower złamał się w widelcu pod kierownicą”, wskazuje, że stan węzła konstrukcyjnego łączącego ramę roweru z widelcem przednim był technicznie krytyczny i to była zasadnicza przyczyna złamania roweru i upadku rowerzysty.

Obniżenie nawierzchni asfaltu, widoczne na złożonych przez stronę powodową zdjęciach jest bardzo łagodne. Przy prawidłowym stanie roweru najechania na ten ubytek w powierzchni nie spowodowałby pęknięcia połączenia kierownicy z rowerem.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych L. C. k. 199 – 206,
- ustne wyjaśnienia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych L. C. k. 235.

Rozważania prawne:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Powód wywodzi roszczenie z faktu doznania uszczerbku na zdrowiu na skutek upadku na drodze – jezdni pozostającej w zarządzie Gminy Miasto S. – Zarządu Dróg i (...) Miejskiego w S. zapłaty odszkodowania obejmującego utracony zarobek i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanej za skutki zdarzenia, które mogą ujawnić się w przyszłości.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy art. 415 k.c., art. 444 par. 1 zd. 1 k.c. , 445 par. 1 k.c. oraz art. 189 k.p.c.

Przepis art. 415 k.c. stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Zgodnie z art. 444 par. 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty.

Przepis art. 445 par. 1 k.c. stanowi natomiast, że w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym, tj. między innymi w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (art. 444 par. 1 k.c.), sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

W świetle treści cytowanego przepisu art. 415 k.c. przesłanki odpowiedzialności deliktowej są następujące: bezprawność zachowania sprawcy, wina sprawcy, wyrządzenie tym zachowaniem szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy tym zachowaniem a zaistniałą szkodą. Ciężar udowodnienia przesłanek skutkujących powstaniem po stronie pozwanej odpowiedzialności z tytułu deliktu spoczywa – zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w przepisie art. 6 k.c. – na powodzie, który z faktu powstania szkody na skutek zachowania pozwanej wywodzi skutki prawne.

Nie było pomiędzy stronami sporne, że do wypadku do szło na drodze – jezdni, która pozostaje w zarządzie pozwanej Gminy M. S.. Co do zasady ani pozwana Gmina M. S. ani interwenient uboczny, nie kwestionowali, że wypadek, z którego powód wywodzi roszczenie miał miejsce.

Zgodnie z przepisem art. 19 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 2068 ze zm.) zarządcą drogi gminnej jest wójt (burmistrz, prezydent miasta). Przepis art. 20 ust. 1 pkt 4 tej ustawy stanowi, że do zarządcy drogi należy w szczególności utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, z wyjątkiem części pasa drogowego, o których mowa w art. 20f pkt 2. Zarządcą drogi jest obowiązany do okresowych kontroli stanu drogi i chodników w celu wykrycia usterek, awarii, a następnie zobowiązany jest do usunięcia stwierdzonych zagrożeń.

W świetle treści cytowanego przepisu obowiązkiem zarządcy drogi jest utrzymanie jej nawierzchni w taki sposób, aby nie powodowały one zagrożenia dla osób korzystających z jezdni. Z obowiązku tego nie zwalnia zarządcy fakt, że w określonym miejscu, pomimo złego stanu nawierzchni, nie zgłaszano wypadków. Zarządca obowiązany jest bowiem do okresowej kontroli stanu drogi i usunięcia stwierdzonych usterek, zwłaszcza takich, które stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa poruszających się nim pojazdów, w tym również rowerzystów.

Zaniechanie zatem przez Gminę M. S. – Zarząd Dróg i (...) Miejskiego w S. okresowej kontroli jezdni oraz podjęcia środków zmierzających do zachowania jej w takim stanie technicznym, który nie stwarzałby zagrożenia dla poruszających się nią uczestników ruchu, przesądza o niedbalstwie i tym samym bezprawności w rozumieniu przepisu art. 415 k.c.

Stwierdzenie bezprawności zachowania Gminy M. S. nie jest jedyną i wystarczającą przesłanką odpowiedzialności za skutki wypadku, jakiemu uległ powód. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W literaturze dominującą jest teoria adekwatnego związku przyczynowego, od której odstępstwa mogą wystąpić w warunkach opisanych w art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którym granicach określonych w art. 361 § 1 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Co do zasady normalny związek przyczynowy pełni zatem w prawie cywilnym funkcję przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, a nadto wyznacza jej granice w tym sensie, że zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa zdarzeń, z którymi ustawa łączy jego obowiązek odszkodowawczy. Skutki zaś pozostające poza granicami adekwatnej przyczynowości nie są objęte takim obowiązkiem. Adekwatny związek przyczynowy pozwala na uznanie prawnej doniosłości tych skutków, które są dla badanego zdarzenia zwykle (typowe, normalne), a na odrzucenie takich, które oceniamy jako niezwykle, nietypowe, nienormalne. Następstwo zdarzenia ma zaś normalny charakter wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest następstwem danego zdarzenia lub gdy zazwyczaj, w zwykłym porządku rzeczy jest konsekwencją danego zdarzenia (por. wyrok SN z dnia 11.09.2003 r., sygn. III CKN 473/01 oraz wyrok SN z dnia 26.01.2006 r., II CK 372/05).

Ustalenie istnienia związku przyczynowego pomiędzy doznany przez powoda uszczerbkiem na zdrowiu a najechaniem na wyrwę w drodze, wymagało – w świetle stanowiska strony pozwanej i interwenienta ubocznego, który do tej strony przystąpił – ustalenia przyczyny wypadku. Ustalenie zaś przyczyny wypadku wymagało wiadomości specjalnych, a zatem Sąd, stosowanie do treści przepisu art. 278 par. 1 k.p.c., zobowiązany był do zasięgnięcia opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Dowód z opinii biegłego z uwagi na wymóg wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową np. zeznaniem świadka, gdyż świadek nie posiada odpowiednich wiadomości specjalnych, mających wpływ na rozstrzygnięcie sporu. Sąd nie może zastępować biegłego, dokonując własnych ocen w zakresie wymagającym informacji specjalistycznych, ponieważ w ten sposób strony zostają pozbawione możliwości ustosunkowania się do treści i ocen wymagających wiedzy fachowej w toku postępowania dowodowego.

Na podstawie opinii biegłego sądowego L. C., Sąd ustalił, że na to, że doszło do upadku rowerzysty złożyły się dwa czynniki w następujących proporcjach:

- stan techniczny i wiek roweru w zestawieniu z masą ciała rowerzysty (80%),
- błędna taktyka jazdy rowerzysty przy krawężniku bez należytej obserwacji podłoża (20%).

Wjechanie w nierówność powierzchni drogi było impulsem krytycznym skutkującym pęknięciem osłabionego węzła mocowania ramy z widelcem przednim. Do rozpadu roweru na dwie części doszło do wjechania na niewielką nierówność o łagodnym zboczu. Opis zdarzenia przez powoda „leciałem w dół.. rower złamał się w widelcu pod kierownicą”, wskazuje, że stan węzła konstrukcyjnego łączącego ramę roweru z widelcem przednim był technicznie

krytyczny i to była zasadnicza przyczyna złamania roweru i upadku rowerzysty. Obniżenie nawierzchni asfaltu, widoczne na złożonych przez stronę powodową zdjęciach jest bardzo łagodne. Przy prawidłowym stanie roweru najechanie na ten ubytek w powierzchni nie spowodowałoby pęknięcia połączenia kierownicy z rowerem. Na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2023 r. ustosunkował się do zarzutów do opinii pisemnej podniesionych przez stronę powodową i wyjaśnił, że opierał się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, głównie zeznaniach świadków i powoda w charakterze strony, ponieważ brak dowodów tzw. „rzeczowych”, w szczególności pomiarów i lokalizacji ubytku w drodze, dokładnych danych roweru (marka, rozmiar kół, wyposażenie, obciążenie, rok produkcji, producent, nr ramy), dokumentacji fotograficznej uszkodzeń roweru. Dowody te stanowiły podstawę do ustalenia, że gdyby rower był w pełni sprawny technicznie, a powód należycie obserwował podłoże, nie doszłoby do uszkodzenia roweru i upadku powoda. Wskazał przy tym należy, że – jak już wyżej wskazano, to na powodzie spoczywa ciężar dowodu w zakresie faktów, z których wywodzi roszczenie, a zatem winien zaoferować dowody, które pozwolą na poczynienie ustaleń faktycznych w sprawie, zgodnie z jego twierdzeniami. Negatywne skutki nie przedstawienia dowodów, które pozwoliłyby na ustalenia zgodne z twierdzeniami strony powodowej, ponosi ta strona.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo.

Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu należnymi stronie pozwanej i interwenientowi ubocznemu, zgodnie z art. 102 k.p.c. Przepis ten stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Do kręgu „wypadków szczególnie uzasadnionych” w rozumieniu tego przepisu należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Do pierwszych zalicza się np. charakter żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, przedawnienie, do drugich - sytuację majątkową i życiową strony, z zastrzeżeniem, że nie jest wystarczające powołanie się jedynie na trudną sytuację majątkową, nawet jeśli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych i ustanowienia pełnomocnika z urzędu. Całokształt okoliczności, które mogłyby uzasadniać zastosowanie tego wyjątku, powinny być ocenione z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego.

Przedmiotem niniejszego postępowania była zasadność żądania odszkodowania i zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia, a w toku postępowania ustalono, że powód istotnie na skutek wypadku doznał stałego uszczerbku na zdrowiu. Oddalenie powództwa wynikało z faktu braku związku przyczynowego pomiędzy bezprawnym zaniechaniem przez Gminę M. S. utrzymywania drogi w należyтым stanie a doznany uszczerbkiem na zdrowiu. Przy czym fakt braku tego związku przyczynowego został ustalony w toku procesu na podstawie opinii biegłego sądowego. Sytuacja materialna powoda uzasadniała zwolnienie go od kosztów sądowych (powód utrzymuje się w wynagrodzenia z pracy świadczonej na pół etatu w kwocie około 1 050 złotych miesięcznie i nie posiada żadnego majątku). W tej sytuacji obciążenie powoda kosztami należnymi stronie przeciwnej, które kształtują się na poziomie 7 200 złotych (po 3 600 złotych wynagrodzenia pełnomocników pozwanej i interwenienta ubocznego) należy ocenić jako sprzeczne z zasadami słuszności.